

6. szám.
Jun. 9-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharadra, azaz máj.—aug. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; két évharadra, azaz máj.—decemberi hóra 4 pft. vagy 4 ft. 20 kr. új pénz. — Előfizethetui minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

V I S Z H A N G .

(Midőn híre futamodnék, hogy az 1859-ki nemesi insurrectió még élő tiszteli jubilaemra készülnek)

Régen volt az; tán nem is igaz már!
Hogy a magyar fényes szablyát horda,
Hogy a magyart nemesnek nevezték :
Hogy a magyart tették első sorba.
Nagyot fordult hejh azóta e föld,
Nem úgy van most, mint ez előtt;
Öreg bajtárs, hagyjuk ezt a dolgot.

Csak a birkát híják most nemesnek,
Czimer csak a vargaműhelyén függ,
Kutyabőrnek csak a nyerse grasszál;
Mert a régít magunk összetéptük.
Hirünk, mivel egykor a föld betölt ...
Nem úgy van most, mint azelőtt
Öreg bajtárs, hagyjuk ezt a dolgot.

Békesség van, nincs ára a hősnek;
A puskát csak Waffepassal tartjuk,
A fringia dohányt vágni sem jó
Mert ezt is már összevágva kapjuk.
Jobb lesz, ha eltitkoljuk az erőt;
Nem úgy van most, mint ezelőtt
Öreg bajtárs, hagyjuk ezt a dolgot.

A nevek is elváltoztak régen :
Sok nem jó most, a mi hajdan jó volt,
Hajdan magunk játszottunk a színben,
Mostan pedig nézzük az ajtóból;
Az *insurgens* név is roszt hirbe jött :
Nem úgy veszik mint ezelőtt.
Öreg bajtárs, hagyjuk ezt a dolgot.

K-s M-n.

(kinek az atyja szintén *insurgens* tiszt volt).

Majus—augustusi teljes számokkal még szolgálhatunk.
A január—aprilisi számok már elfogytak.

A V A D L O V A K.

Még Szólnoktul Váradig nem volt vasút.

Szólnokig csak eljött volna valahogy az augsburgi benszülött a maga nyelvével, mert hiszen a vasúti konduktor is (az én időmben úgy hitták, hogy *mennykőfogó*) mind Landsmann; de innen már most hogyan tovább?

Pedig tovább kell menni okvetlenül, mert ő a híres Ehrenfels megbizásából utazik alföldi pusztákat nézni.

Ki ez az Ehrenfels?

Jajh! derék ember ez. Mecklenburgiakat és hannoveránokat akar megtelepíteni a magyarországi pusztaságon; hogy „harczias szellemet ültessen az elpuhult magyar fajba“ (notabene: előre kiköti, hogy a települők 20 évig mentesek minden katonakötelezettség alól).

Már a neve is megteszi. Ehre, = becsület és Fels, = köszikla!

No iszen szépen jártak, a kik erre a becsületes kösziklára építettek!

Hanem hát mit csinál a kémjáratra kiküldött bizományos?

Egy óra óta magyarázza már a pályafőnél egy pruszlis embernek a maga nyelvén, hogy neki ló kellene, meg szekér, a min tovább mehessen „*Drexen-Nickels*“ felé, a miből a jámbor parasztember mingyárt megértette, hogy ennek „forspont“ kellene *Török-Szent-Miklósba*.

— Meglesz uram, meglesz; hanem hát, hogy az egyik fogás négy lovam épen most érkezett haza hosszú fuvarból Nyiregyházáról, hát az nagyon el van csigázva; a másik négy lovam meg kinn van a ménesen; hanem hát majd úgy tesszünk, hogy azért csak befogom én ezt a fáradt négy lovat, a tanyáig elhajtatok, ott megállapodunk, aztán a négy pihent lovat előhozom, s azokkal mehetünk odább. Hát jó lesz-e így? hát kell-e a ló?

A bruder csak annyit értett belőle, hogy „aló“ s nagyon örült neki, hogy ez a szó magyarul is annyit jelent, hogy „induljunk“.

A paraszt tehát félóra mulva ott volt a négy lóval meg a fakószekérrel; a bruder lassankint

feltalálta, hogy merre lehet az ülésbe felmászni s tapasztalásból megtanulta, hogy jó lesz a löcsbe megfogózni, mikor a lovak nagyon mennek, s azal Istennek ajánlá lelkét.

Alig haladtak a Tiszán túl félóra járásnyira; megpillantja a fuvaros a réten legelésző ménest.

— Ahol van ni! ugyan jó, hogy nem kell a tanyáig lekerülnünk, utban találjuk a ménest.

A bruder pedig még soha sem látott lovat kötőfék nélkül a nyakában.

A ménes az út két oldalán legelt; a mint közéérték, a kocsis megállítá a lovait; széttekintett, felismerte nem messze a saját négy lovát; mindig együtt szoktak legelni: kiáltott a bojtárnak, hogy terelje egy kicsit errébb, arra üstökénél fogva kifogta mind a négyet, a kocsihoz vezette, a fáradt lovakról leszedte a szerszámot; a pihenteket helyükbe állította, s egyet csapva a gyeplüszárral a felmentett lovak hátára, kiverte őket a gyepre.

A bruder nézett és bámult. Elővette a Notizenbuchját, megfaragta a plajbászát s jegyzé a csodatörténetet.

Aztán mentek szépen odább.

Két hét mulva a leggründlichebb külföldi lapban nevezetes statistikai adatok jelentek meg egy tekintélyes utazó tollából, ki a többek között mint szemtanú állítá, hogy Magyarországon a *vadlovak* minden gazda nélkül *csordástul* legelnek az uratlan mezőkön, a fuvarosok, mikor saját lovaik kifáradnak, s egy ilyen vadlófalkához érnek, csak kifogják hevenyében a saját lovaikat, helyébe rántanak a legelső vadlovak közül, a mennyit a kocsihoz tudnak kötni s úgy mennek tovább, míg ismét új vadlovakkal találkoznak. Ide kell jönni!

Nemsokára el is jöttek aztán Ritter von Ehrenfels telepítvényesei a vadlovak hazájába, hanem itt bizony nagy hamar tapasztalák, hogy nincs itt a mezőn más vadló, mint a mit „Heupferdnek“ neveznek, az pedig magyarul „*prücsök*“.

Azt szabad megfogni.

K—s M—n.

Mi az a kaczagány?

— Ugyan khérem K. úr, mondja megh nekhem, mi az a kaczagány?

— Biz az Iczik barátom nem más, mint a mit a régi magyarok vállra vetve köpenyeg gyanánt hordoz-

tak, volt pedig a gazdagoknál tigris- vagy párducz-bőr, a szegényebbeknél medve- vagy farkas-bőr, az olyan magad formájú embereknél pedig ló- vagy birka-bőr — felelt a kérdezzet.

Csakugyan megfontolta.

Nagy tüzet rakott a székelly s mellette fiának erkölcsei oktatásokat adott.

— Mindenek felett fiam, a mit mondani akarsz, jól megfontold.

Kevés idő múlva a fiú felszólal :

— Apámuram, valamit akarnék mondani !

— Megfontoltad-e jól? — kérde őt apja.

— Meg!

— No még egyszer csak fontold meg. . . .

A gyerek hallgat megint vagy öt perczig.

— Megfontoltam már.

— No hát szólj!

— Ég a szűr az apámuram hátán!

A parókás mérnök.

P. uradalmi mérnök parókát hordott és bajuszt nem viselt. Egy nyáron felment egy hegyi kis oláh faluba mérni, hol parókát soha se láttak.

Mérés ideje alatt egy délben a nap heve ellen egy terepély tölgyfa alá költöztek a mérnök és dolgosai. A mérnök pongyolára vetkezve levette egyszersmint parokáját is, és egy lecsüngő galyra akasztotta.

Meglátták ezt az együgyű oláhok s keresztet hányva magokra rohantak a faluba, s elbeszélték, hogy a mérnöknek ördöge van, még fejbőrét is levette, még sem halt meg.

A magába maradt mérnök lassan ballagott a falu felé, mit meglátván a falusiak, félreverték a harangot; de minthogy ez sem állította meg a mérnököt, mint ők hitték, az egész falu, apraja, nagyja, elszaladtak a faluból, s csak a betegek és a zsidó maradtak otthon; utoljára is a mérnök e faluban dolgosokat, még robotban sem találván, kénytelen volt más, a parokával ismeretes magyar dolgosokkal folytatni s bevégezni e mérést; de ez idő alatt a falusiak alig mertek a határra menni, s a mérnököt a mennyire belátták, annyira kerülték. — Megtörtént dolog.

Furfangos jogesetek.

Jön a csikósgazda jelenteni az urának, hogy az éjjel a ménesből elloptak négy lovat, azt a négy szép csikót, a melyik mindig együtt járt.

— De azt bizony fiam megfizeted! felel rá a gazda. Mért nem vigyáztál rájuk jobban.

— De bizony csak nem fizetem, az úr azt sem tudja, milyen volt a négy csikó, sárga-e, vagy fakó? Majd megkeritem én azt.

Mért mondta azt a csikós: az úr azt sem tudja, milyen színűek a lovai?

Denique harmadnap éjjel behajt az udvarra a kocsis négy paripát s felkölti az urat:

— No, itthon a lovak; aztán nekem a béremet nem kell lehúzni értük.

Igen ám, de nyomban jött a komiszárius is, s nyakon ragadta a legényt:

— Loptad ezt a négy lovat ecsém.

Megvirad azonban s kivilágosodik, nem csak a firmamentum, hanem az is, hogy a négy lopott ló a gazdának tulajdon négy lova, a mit egy másik csikós lopott el s a kitől az ő csikósa megint véletlenül ugyanazokat lopta vissza s a ki azután komiszáriusért szaladt s üldözbe vette a collégát, el is fogta in flagranti.

Már most kérdés, hogy a bíró melyiket tartsa tolvajnak? azt-e, a kit elfogtak, vagy azt, a ki üldözte és elfogatta? tolvaj-e az, a ki a rábizott lovakat lopja vissza s orgazda-e, a ki a tulajdon lovainak helyet ad?

A megyefőnök bevádolja az illető helyen a megyei főorvost, hogy hivatalában hanyagul jár el: a megyei főorvos pedig minden kellő formasággal ellátott hivatalos bizonyítványt állít ki, melyben tanúskodik róla, hogy a megyefőnök elméjében meg van háborodva.

Már most mit csináljon az a Sectionschef, a kinek ez a két okirat egymásután kezébe kerül?

Abba hajtom.

Nagyon szeretett az x—i kántor a praedikációra énekelni, s kikapva néha egy szót, vagy mondatot, igen nagy bakot lőtt ilyenkor. A többek közt egyszer az uri imádság megszólító igéjéről tartott katekhizatiót a lelkes, a mikor beszédjét így rekeszté be:

— Adjad Istenünk, hogy fiui bizodalommal így szólithassunk meg „Abba!” (levén ez t. i. zsidó szó, mely *apát* jelent).

Kapja a kántor, há éneklé a 158-dik dicséret így kezdődő versét:

— Abba hajtom le fejem az éjjel.

Korszerű levélcím.

G. falvának tiszteletese bizonyos időben, bizonyos okoknál fogva a jóseftadti állambörtönbe került. Híveinek bölcsőbbjei elhatározzák, levelet intézni hozzá, s abban némileg vigasztalni szánandó helyzetben levő lelképászorukat. A levél el is készül, csak a czimzés van még hátra. De itt a bökkenő, mert ezt csak németül lehet megírni. Kézen-közön ez is kisült valahogy, csak a „fogoly” szó nem volt még fölfedezve. E szorult helyzetben végre a mesteruram német lexiconához történik a folyamodás, és ennek utasítása mellett a levélre következő adressed pingáltatott: „An den k. k. Staatsrebhuhn Herrn N. N. in Joseph Stadt.”

Hogy rontják a fiatalságot?!

— Szörnyűség! Hogy engedik meg a hatóságok, hogy az ifjuság ilyen csábító dolgokat láthasson nyilvános helyeken?

Azt nekem ne mondja!

Nótárius. Fizetett-e már kend személykereset-adót?

Asszony. — Ejnye lánczos lógós áldotta! Azt nekem ne mondja nótárius úr, mert a lelkén is keresztül megyek. Fiatal koromban sem kerestem én a személyemmel, nem hogy vénségemre volnék személy? nézze meg az ember!

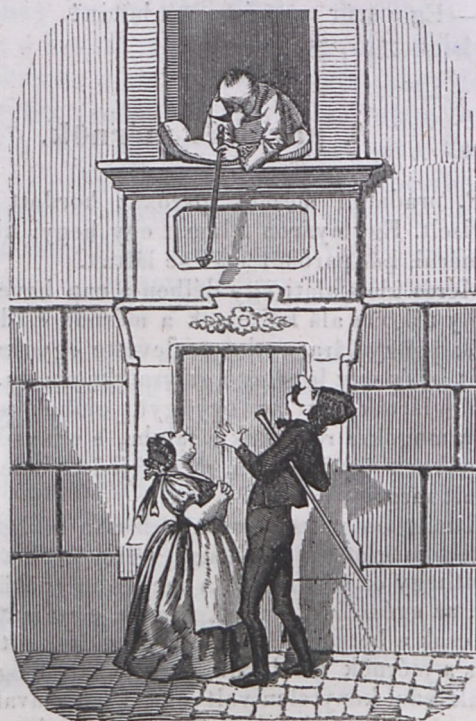
Az odafenn lakó.

— Jaj, bizony kedves komámuram, gonosz szük időket élünk; az ember azt sem tudja, hogyan éljen meg egyik napról a másikra? A kereset nem megy; az élelem drágább, a sok porció meg a muszájfizetések! Azokért a gyerekekért is sokkal többet kell fizetni az iskolában, mint a mi időnkben, mégis kevesebbet tanulnak.

— No csak no; majd csak jobban lesz valaha.

— Már a házbérfizetés is itt van a nyakamon; azt sem tudom, hogyan teremtem elő?

— No csak no: — nem kell búsulni. Majd csak megsegít bennünket az a ki odafenn vagyon. (Háziúr, lekiált az ablakból.)

— De 'isz én meg nem segítem kendteket, azt előre megmondom.

Székely laconismus.

Nagy eső volt a Hargitán, minden patak túláradt partjain s a vizár sok kárt okozott.

E tájban találkozik az alföldi székely az oláhfalvi-val s következő párbeszéd támadt közöttük:

— Hallom, nagy eső volt odafönn keetők felé bátya?

— Hüüm...!

— Mondják, hogy a víz elöntötte az egész helységet?

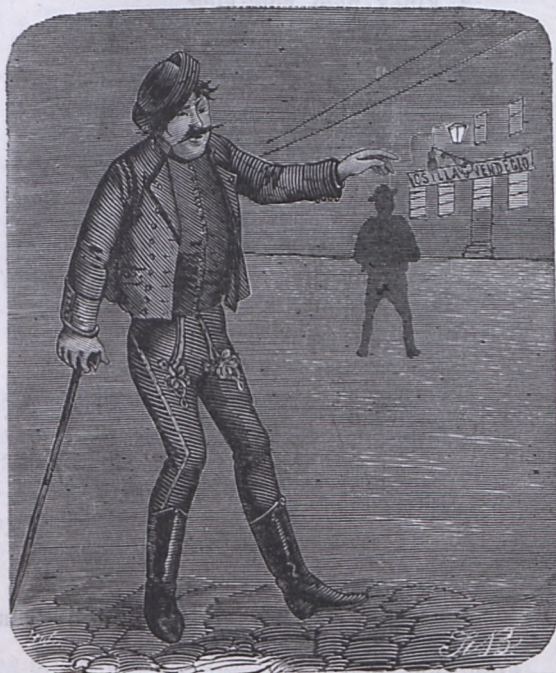
— Meghiszem!!...

— De azt beszélik, hogy még a hidat is elvitte?

— Hopp...!!!

MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.

I.

Köd, éj borítják útamat megint;
De rám amott egy szép csillag tekint.

Kazinczy.

II.

Na gy megszeppenéssel most vette csak észre,
Ho gy imitt amott van egy-kettő belőle.

Petőfi.

Furesa keresztyén.

— Ej lelkecském, de sok virágot szedett fel, tán bizony maga is *botánikus*?

— Nem : én *katolikus* vagyok.

Hogy járt X. úr sárczipőivel.

X. úr Szegedről utazván kocsin, az úton lovai elakadtak a sárban, e miatt útítársával együtt kénytelen volt a kocsiról az útközepén leszállni, hol is a sár térdig ért, s így a lábain levő sárczipőket egészen ellepte. Mikor a kocsit megindították a lovak, utasaink ismét felültek, de N. úr nagy bosszúságára észreveszi, hogy bal lábáról a sárczipő lemaradt — ebbeli haragjában a jobb lábáról lefejtja a másik sárczipőt, s a kocsiból kidobja. A legközelebbi csárdán megállnak a lovakat etetni, a hol is X. úr, kinek a lábain már a sár megszáradt volt, csodálkozva látja, hogy az elveszettnek hitt sárczipő a lábán van, és csak az hibázik, melyet maga dobott ki a kocsiból.

Echó.

„Nőmé mindig a végső szó“ jegyzé meg Alándi,
„Mindent visszafelel, ő a valódi Echó“.

A tegnapi ebéd.

M. és Y. urak utazván K. úrhoz, csak délután 3—4 órakor, tehát ebéd után érkeztek oda.

— Ebédeltetek-e Laczi? kérdi a háziúr, szólj nyíltan, mert már elmúlt az ideje.

— Köszönjük alásan ebédeltünk, — volt a felelet mit Laczi, adott udvariasan dörzsölgetvén kezeit, s nem akarván, mint ő hitte, alkalmatlanságot szerezni a háznál.

— Azonban a háziúr kiolvasta a másik vendég szeméből s arczából, hogy nem épen úgy van a dolog.

— Látom Laczi, te csak most is udvarias vagy; ide jövök az öreg huszárhoz; — mondja meg igazán, ebédeltetek-e?

— Biz igen mi tekintetes úr, még tegnap délben — volt a kielégítő felelet.

Signore Calatafimo.

Rettenetes nagy vitéz volt
Signore Calatafimo!
Száz embertől meg nem rettent, —
Hogy ha őneki ezer volt. —
Mikor ellenséget látott
Maga előtt a távolban:
Elkergette! s ha az nem ment,
Akkor ő ment: még sem hagyta
Hogy szeme előtt maradjon.

S hogyha már jó messze elment
Signore Calatafimo
Honnan ellenség nem látszott,
Akkor büszkén felkiálta
„Nincs ellenség! íme eltűnt!
Megverénk őt — s elfutánk.“

S hogy ha már nagyon kifáradt
Ellenség kerülgetésben
Signore Calatafimo.
„Hol van hát az az ellenség?
Ördögattát nem találom;
Hozza ide valaki!
A ki nekem ide hozza
Ellenséges vezér fejét,
Fizetek rögtön neki
Ötvenezer aranyat.“

Héj, ha olyan sok pénzed van
Signore Calatafimo,
Hogy golyóbisok helyett
Már azzal lövöldöszes,
Jó világ van úgy tenálad!
Ellenség vezére hát
Maga vitte oda fejét,
S fölvevé a díjat érte,
Ő meg adott egy aranyért
Huszonnégyezer fejet.

Fővárost és fellegvárat
Elfoglalt már az ellenség,
Signore Calatafimo
Büszkén így telegrafiroz:
„A kalózt, az Angyalbandit,
A kinek nem volt elég,
Hogy megöltem, hogy levágtam,
Most bekergetém a várba.
Ott vannak mind bekerítve!
Átkozott roszt a helyük!“

S midőn végre hazaére
Tengeren át, gályahátán
Signore Calatafimo
Büszkén monda ő urának:
„Itt a kardom, fényes most is:
Folt nincs rajta semmi vértől,
Országodban, mit rám bízál
Ellenségnek hirt sincs már.“
... S ekkor monda igazat. ...

K—s M—n.

Borkorcsolyák.

Midőn a purdeját füzfa vesszővel kefélő vén dadét a földesúr kérdezé:

— Öreg, mit mivelsz?

— Marcipánolom őt nsgos uram jövőre — felelt gunyoros mosolylyal.

Nyomatatás alkalmával így sóhajta fel a gazdát boszantani akaró szolga:

— Hej gazduram ezekkel a roszt lovakkal a lelkét is elveszti az ember!“

— Köss reá kolompot! — felelt amaz szemhunyorítva.

A tanulók egyike könyvterhelten sietett hazafelé a tanodából, s a vele szemközt jövőhöz így szólt:

— Nézd barátom mennyi könyvvvel terheltek meg, elég volna egy számárra is.

— Hiszen elég nagy vagy már te — felelt az szárazon.

Bizonyos alkalommal családját látogatá meg a tanuló; ebéd felett jövőjéről beszéltek, s el lőn határozva, hogy pappá leend a fiam uram, mire kis öcsce ily kérdéssel nevelteté meg a vendég koszorút:

— Hát aztán sokáig kell ott közlegénynek lenned?

— Mit gondolsz fiam, mért teremtette az Isten az embert két lábra és nem négyre, mint az állatokat?

— Azért, hogy többen elférjenek a színházban.

A tiszaszabályozásnál dolgozó munkások egykor az ott legelésző lovakat bírálgták; az egyik különösen G—i uramét magasztalá, mire valaki ily megjegyzést hallata :

— Nem is hiába tartja ő kegyelme szemmel . . . . hogy a Tiszába ne essék.

Bizonyos vígkedélyű, jóságáért tanítványi által bálványozott öreg úr így nógatá muzsáit a tanulásbani ki-tartásra :

— Ne hallgassanak senkire! nem oly nehéz e tárgy, mint sokan beszélük; s ha már annyi számár átmehetett rajta; bizonynyal önök is átmehetnek.

Nagy hullám volt a Dunán, egy jámbor barát mégis át akart kelni azon. Mármár merülőben volt a lélekvesztő mikor így szólt a révész :

— Jaj! tisztelendő uram, most tüstént meglátjuk a mennyországot.

— Isten őrizzen meg attól — szóla az imádkozó.

Mikor a diák beteg, tartozik a tanár urakhoz folyamodni, tanórák mulasztásáérti engedélyért, egyszers-mint el kell küldeni az orvosi rendelvényt is, mely mintegy orvosi bizonyítványul szolgál. — Talán felesleges is mondani, milyen jó ürügy az a korhely cson-toknak a divagatióra. S—i J—i, egy ismeretes kor-hely fiu, elmegy egyszer nagy alázatosan, bágyadtan mint egy őszi légy Cs—és doktorhoz, hogy ő milyen beteg, hogy neki írjon a doktor úr receptet. A doktor nézi a nyelvét, nézi a pulzusát, azután meg jól a szemé közé néz, leül és ír eképen : Recipe. 140-ik dicséret. 5. vers. die 15. mart. 18. stb. Dr. Cs—és.

J—i a megnyert recepttel, megy sietve, mint a ki dolgát jól végzé, fog egy mendikást, a már kész véniába szépen belepakolja a receptet, kereste is, hogy mi van rá írva, hisz ezek a doctorok ugyis oly hieroglifumok-kal irnak, viszi a gyerek a véniát az egyik után, a másik tanár urakhoz, szépen sorba mindegyikhez, ezek a ko-moly tudós urak egy kicsit boszankodtak a vénia és recept elolvasása után, azután egy hatalmasat nevet-tek, méltó bámulására a levélhordó fiúnak, azután a nél-kül, hogy csak egy is alá irt volna, visszaadták a fiúnak az írást.

Mire hazament vele, már akkorra J—i egy érde-mes halber compániát szervezett, teljes bátorságban le-vén háborítatlansága felől. — Meg se nézte a véniát, úgy vetette le egyik ablaksarokba, de a gyermek figyel-meztette, hogy a tanár urak nem irták alá.

— A menkü megütheti! kiált fel J—i, nézik, nézik, hát az egyiknek a recept szemébe tünik. Valahonnét előkeritenek egy penészes énekeskönyvet, kikeresik a 140-ik dics. 5-ik versét, hol ezek a kegyes sorok olvas-hatók : „Ételem, italom mértéklett légyen; dobzódás ré-

szegség ne nehezítsen; rosz gondolat bennem erőt ne végyen.“ Még jól el sem álmélkodhattak rajta, mikor az egész kompánia azon váratlan megtiszteltetésben része-sült, hogy sédesbe citáltatott.

Kakas Márton emléklapjaiból.

— B. B. egri érseket nagyon unszolták a körülle-vői, hogy vegyen már magának négy új paripát, ezek a régiek nagyon vének már és nem rangjához illők.

— Hagyjátok el, — szólt ő a nagy unszolásra, — Szent Péternek négy számara sem volt, minek volna nekem négy cifra ló?

Ezt a mondást jó volna, ha más helyeken is felir-nák az ajtó fölé arany betűkkel.

— Egy pesti német lap egyik számában azt írja, hogy egy angol hajó Cuba szigete mellett egy bárkát 500 *magyarral* elfogott. Törhette másnapig a fejét minden ember rajta : hogy került 500 magyar Cuba szigete mellé a bárkára? mért fogta el azt az angol gőzös? s mi történik most velük; mig aztán másnap jött a ma-gyarázat, hogy nem „magyarok“ voltam azok (ungar), hanem szerecsenyek (neger). De köszönöm én az ilyen befeketítést!

— Úr. Miska te, add fel a vasútra ezt a paksa-métát.

Kocsis. Kérem ássan : *frakuban* adjam fel?

Úr. Nem bánom én, ha magostetejű kalapban adod is fel.

(Kocsis pedig értette alatta, hogy „Fracht“ képen adja-e fel?)

— Két kis német fejedelemség főfőjövedelem-forrása az, hogy fürdői játékbankokat szabadalmaz fel a publi-cum megadóztatására. Mindkettőnél azonban atyailag gondoskodva van arról, hogy saját alattvalóiknak tiltva legyen a szabadalmazott *játépkopolban* (így nevezik maguk a németek) megjelenniök. Már most ezek a jámborok kénytelenek a szomszéd tartományba átmenni játszani : a homburgiak Welsbe, a welsiek Homburgba.

— Fogas kérdés.

„Lehet-e rá eset, hogy a fiú régibb legyen, mint az apa?“

Felelet :

„Igenis lehet. A mágnásoknál így van. Ott tudni-illik az a *régibb nemes*, a kinek több őse van; már pedig a fiúnak mindig több őse van egygyel, mint az apának.

— Tehát a béke csakugyan megkötetett — már tudnillik a híres öklészek Sayers és Heenan között. Valyon mit fognak anektálni?

= Hogy lehetne röviden megmagyarázni ezt a nevet „Lamoricière”?
(Lámmegmondtamangyalbandinemenjazalföldre).

= Históriai talány. Miért nem szeretnek a nápolyi seregek Siciliában?

(Megfejtés). Mert az ebéddel még csak kijönnének valahogy, de a vacsora nagyon sokba kerül nekik. (Vesperae Siculae).

= Eredetiségéről és utánzási tehetségéről ismert X. színész, a kávéházban, hová rendszeren járt, éppen valakit utánzott, mi által a hallgatóságot rettentő kacajra indította.

A kávé, vendégeinek homéri kacajja által odacsalatva, együgyű arczkifejezéssel közeledik a művészhez, s annak fülbe sugja:

— X. úr! bárcsak ön ittlétében azokat utánozná, a kik kontójukat rendszeren megfizetik.

= Egy társaságban a magyar nyelvről levén szó, valaki azt jegyzé meg:

— Mily kár, hogy a magyar nyelvben alig van egy pár szójáték; míg a német e tekintetben oly bámulatosan gazdag.

— Hja! barátom ez onnan van, — felelék neki, — mert a magyar nem szokott szavával játszani.

Találós mesék:

= 1) Kérdés: Hogy lehet a nagy bűjtöt rövidde tenni?

Felelet: Az ember hamvazó szerdán pénzt kölcsönöz, azon igérettel, hogy husvétkor adja meg.

2) Mi a különbség a kerék és az ügyvéd közt?

Felelet: A kereket kenni kell, hogy ne csináljon lármát, az ügyvédet pedig azért kell kenni, hogy lármát csináljon.

3) Mi az, a mi minden nőt egyforma széppé tesz?

Felelet: A sötétség.

4) Mi az, a mi hogy a titkot megőrizze, megégeteti magát?

Felelet: A pecsétviasz.

= Garibaldi egy kiáltványát így kezdi: „A jó papokhoz! — Irhatna némely tudós foliánst a mai korról, még sem magyarázna meg vele annyit, mint ez a „tengeri rabló“ ezzel a két szóval.

= A vasuton utazott több alföldi urakkal együtt egy fiatal hadnagyoeska (ha már meg kell tudni: hát bajor) a ki szörnyen panaszkodott, hogy milyen *szük* az ő egyenruhája.

Senki sem mondta neki rá, hogy gombolja hát ki. Egy állomáson kiszálltak ebédelni, ott megint nagyokat fűtt:

— Phüh, de *szük* ez az uniformis nekem!

Nem felelt neki rá senki.

Végre aztán csak elmondta a mit nem kérdeztek tőle.

— De le is vetem nemsokára. Majd másförmát kapok; a pápai hadsereghez vagyok meghíva — kaptányak.

De már most felszólalt egy piros pozsgás alföldi úr az asztal végéről nagy hidegvérrel.

— No ott majd csak a *kapcza lesz szük!*

= A mostani pesti vásáron igen jó üzletet csinált egy olasz képáros, ki a híd táján szentképeket szokott árulni, egy ájtatos képpel, melyen a boldogságos Szűz magyar mentében és magyar főkötőben volt festve, mellette szent József tollas kalppal, panyóka dolmányban és sarkantyús csizmákkal.

= Egy ember elvesztette a tajtékipipáját, egy másik megtalálta, egy harmadiknak odadta, hogy adja el, egy negyedik megvette: az első ember ráismert a negyediknél a pipájára s pört indított ellene; —

ítéltetett:

Nro 1. Mivel elvesztett valamit és föl nem jelentette; . . . . . fizet 5 fto.

Nro 2. Mivel megtalálta és föl nem jelentette; 5 fto.

Nro 3. Mivel eladta azt engedély nélkül „ 5 fto.

Nro 4. Mivel megvette, ... „ 5 fto.

Summa fizetnek 20 fto.

El lehet menni.

= Egy nyelves asszonyságot egyszer azzal tromfoltak le, hogy ha meghal, a nyelve még tovább fog élni, azt úgy kell agyonverni utána.

Rébusz.

2 encz

Fer

Az 5-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Pausanias.“